

Schuller Hugó Feleségével És Lányával

Ez a családjunk, apám, Schuller Hugó, anyám, Rabinovszky Clairette és én. A kép 1917 körül készülhetett. Amikor anyám született, akkor az volt a divat a családban, hogy francia neveket adtak a gyerekeknek, azért őt Clairette-nek nevezték el. Ha a családban anyámról volt szó, akkor mindig úgy emlegették: Clairette. Én nem hiszem, hogy francia eredete lett volna itt valakinek is, hanem akkoriban kicsit sznobos gyereknevelés volt divatban.

Szabadságon van itt apám. Itt már legalább egy éves vagyok. Apám magyar tiszt volt, Dalmáciában szolgált, ott meg is látogatta anyám. Látszik, hogy van egy kitüntetése is, de hogy miért kapta, azt nem tudom [Az apa föltehetően nem hivatásos tisztként, hanem tartalékos tisztként vett részt a háborúban. Mindenki, aki legalább középiskolai végbizonyítvánnyal és önálló egzisztenciával rendelkezett, kétéves önkéntes katonai szolgálat után jelentkezhetett tartalékos tiszti vizsgára. A tartalékos tiszti kardbojt párbajképessé tette viselőjét, ez pedig az úriemberség feltételének számított a korabeli társadalomban. -- A szerk.].

Aztán Németországban, Hannoverben kapott munkát a Hannomag gyárban [Jelenleg is működő, old timereket és lakóautókat előállító gyár. -- A szerk.], és akkor a feleségével, illetve velem együtt, aki már megszülettem, kiköltöztünk. Apám kazánmérnök volt, mint olyan volt alkalmazva a gyárban. Nem túl sok fizetésért, de a nagyszüleim pótolták. Az álláshoz járt lakás. Apám rendkívül okos ember volt, az asztrológia érdekelte, emlékszem, hogy szabad idejében asztrológiával foglalkozott.

A hannoveri lakás nagyon szép lakás volt, ott töltöttük a fiatalkorunkat kamaszkorunkig. Volt háló, gyerekszoba, nappali, fürdő és konyha. A gyerekszobánk szomszédos volt anyámék hálósobájával. Tolóajtó volt, össze lehetett csukni. Egyszer egy barátnőmmel összecsuktuk az ajtót, majd én egy asztalra ráállítottam egy széket, egy másik széket pedig eléje. Kimentem a vasalódeszkáért, nekitámasztottam a felső székeknek -- hogy hogy nem csúszott le róla, azt nem tudom --, lett egy prima csúszda. Igen ám, de ez nem csúszott. Erre fogtam egy lavórt, azt a vasalódeszka alá tettem, hoztam egy vödör vizet, és azzal öntöztem le a vasalódeszkát, akkor csúszott. De kevés volt, akkor még hoztam vizet. Valaki segített, nem tudom már, ki, valamelyik kinti barátnőm volt a másik tettes. Mindenesetre kaptunk hideget, meleget, amikor a szülők hazaértek. Irtózatos botrány volt, azt hiszem, akkor kaptam életem egyetlen pofnját anyámtól. Soha nem pofozott meg se engem, se az öcsémet, se a húgomat. De akkor kaptam egy pofont.